

Lovforslag, der kun bestaa af en eneste Paragraf. Det, som iøvrigt er det væsentlige ved denne Behandling, og hvorfors jeg mener, at Folkethinget ved denne Veilighed bør fastholde sin Stilling fra tidligere Afstemninger, er, at der bør gjøres Indsigelser imod Forsøg paa at formene et af Rigsdagens Thing at vedtage Endringsforslag til et Lovforslag. Dette maa nemlig anses som Indgreb i et Things konstitutionelle Ret, og det er aabenbart det, der tilsigtes. Naar den høitærede Minister modsætter sig saastærkt dette Endringsforslag, saa er det aldeles ikke det personlige Hensyn, det, tror jeg, man fra alle Sider kan være enig om spiller ingen Rolle længere, men det er det, at man for Fremtiden vil hindre et af Rigsdagens Thing i at faae saadanne Forandringer vedtagne, hvorved nye Personer optages paa Lovforslaget. Jeg skal være villig til at anerkende, at noget Saadant ikke bør finde Sted uden særlig Grund. Men denne Sag har desværre udviklet sig saaledes, at jeg tror, det er nødvendigt at fastholde den af Hensyn netop til de konstitutionelle Spørgsmaal. Iøvrigt har jeg kun et Par Spørgsmaal at rette til den høitærede Minister. Dersom denne Sag ikke kommer videre, og der ingen Lov om Indfødsretten udkommer iaar, vilde jeg gjerne vide, da det interesserer Mange, om det er nødvendigt for dem, der staa paa Lovforslaget, at indgive Ansøgning paant. Dette Spørgsmaal blev rettet til den høitærede Minister i Landstthinget, og den meget ærede Minister gav Svar derpaa. Men jeg gjentager det alene af den Grund, at jeg tror den høitærede Ministers Svar er blevet misforstaaet — jeg for mit Vedkommende har ikke misforstaaet det — men jeg tror, det har sin Interesse, at den høitærede Minister benytter Veiligheden til at svare derpaa. Endelig har jeg et lille personligt Mellembærende med den høitærede Minister i Anledning af, at den høitærede Minister udtalte i det andet Thing, da Sagen sidst var til Behandling der, at Ordføreren vilde have den Paagjældende staaende paa dette Lovforslag med det Tryk paa Landstthinget, at det ikke skulde kunne ubelade ham, uden tillige at udelade alle de Andre. Den høitærede Minister svarede endog saa til: „Det har han rent ud sagt.“ Denne Udtalelse findes i Landstthingets Forhandlinger Sp. 904. Jeg vil bede den høitærede Minister at sige mig, hvor jeg har sagt disse Ord om at øve et Tryk paa Landstthinget. Jeg er mig bevidst, at jeg ingenstinde har sagt det. Det kunde jo i og for sig være temmelig ligegyldigt, men jeg tror, at Sagen har

faaet mere Betydning derved, at et æret Medlem af Landstthinget, som senere tog Ordet, udtalte sig paa en mindre behagelig Maade om mig i den Anledning og erklærede, at skulde en saadan Udtalelse fra Ordføreren i Folkethinget have nogen Indflydelse, maatte det snarere være i modsat Retning. Jeg har derfor Grund til at tro, at denne Udtalelse fra Ministerbordet, som naturligvis strax vandt Tiltro, har øvet Indflydelse paa det andet Things Afstemning. Jeg beder den ærede Minister at pege paa den Spalte i Folkethingstidenden, hvor jeg har udtalt dette. Jeg møder ikke med denne Forespørgsel uforberebt, det vilde have været uhæderligt af mig, om jeg vilde have ønsket, at den høitærede Minister med saa kort Frist skulde kunne svare mig; jeg har derfor forinden meddeelt den høitærede Minister, at jeg vilde rette et saadant Spørgsmaal til ham, naar denne Sag kom for.

Judenrigsministeren (Steel): Jeg skal udtale mit Tak til den ærede Ordfører, fordi han har været saa kort i sine Udtalelser, saa at jeg kan være fri for at forsøge i betydelig Grad den megen Tid, der allerede er anvendt paa denne Sag. Jeg skal bestræbe mig for at være lige saa kort. Jeg beklager i høi Grad, at denne Sag, som i sig selv ikke er af saa overordentlig stor Betydning, har taget saa store Dimensioner, har optaget saa lang Tid af Rigsdagens Forhandlinger, som stet er. Jeg er overbevist om, at det vilde have været af almindelig Interesse og ogsaa i den paagjældende Mands Interesse, hvis Lørdag er saa stærkt varetaget af det ærede Udvalg, om Sagen kunde være endt her i Fredelighed, og jeg mener, det kunde være stet, dersom den paagjældende Mand vilde have givet en Erklæring om, at han tilbagetog sit Andragende, fordi det vilde være til Hinder for de andre Personer, mod hvis Optagelse paa Indfødsretsloven ikke er Noget at indvende, saaledes at disse ikke for hans Skyld kom til at miste deres Afgang til at faae Indfødsret. Det vilde have gjort et godt Indryk til Fordel for Manden; det vilde have friet os fra at trække disse Forhandlinger ud til næste Samling. Jeg tvivler paa, at noget Menneffe vil have nogen Fornøielse af at gennemgaa disse vidtløftige Spørgsmaal igjen; jeg tror ikke engang, den ærede Ordfører vil faae nogen Fornøielse af det og langt mindre Andre. Jeg tror, det vilde have været til almindelig Gavn og almindelig Tilfredshed, og at det vilde have været til Gavn for Andrageren, hvis Stilling i det Hele taget vilde være bleven